

A Debreceni Ítéltábla a DÉLPRODUKT Kft. (FÉL CÍME., felszámolóbiztos: dr. Borzi Miklós) felszámoló szervezet által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME., Cg...., adószám: ...) felperesnek -, a dr. Lakatos Olivér ügyvéd (FÉL CÍME.) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME.) alperes ellen elszámolás iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2017. április 11. napján meghozott 9.G.40.082/2016/15. számú ítélete ellen az alperes részéről 17. sorszámon előterjesztett és 19. sorszámon kiegészített fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2017. szeptember 13. napján megtartott nyilvános fellebbezés tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését pedig azzal hagyja helyben, hogy a marasztalás főösszege helyesen 2 620 858 (Kettőmillió-hatszázhuszezer-nyolcszázötvennyolc) Ft.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint az alperes a felperesnek a megalapításától kezdődően egyedüli tagja és önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője. A felperes felszámolását a Debreceni Törvényszék a 2014. október 28. napján jogerőre emelkedett határozatával rendelte el, a felszámolási eljárás kezdő időpontja 2015. február 12. napja. Felszámolóként a **FELSZÁMOLÓ NEVE** került kijelölésre.

Az alperes felvette a kapcsolatot a felperes felszámolójával, és 2015. május 19. napján a 2015. február 11-i mérlegforduló napra elkészített tevékenységet záró mérleget és a társaság iratanyagát átadta. A felperes vagyonával azonban csak részben számolt el. A 892 000 Ft záró pénzeszközből 204 180 Ft-ot, valamint a 134 000 Ft összegű tárgyi eszközök közül a 98 035 Ft értékű hűtőszekrényt nem adta át. A felperes felszámolási eljárása megindításának a közzététele után felvett 446 263 Ft befektetési jegy összegével nem számolt el, valamint felszámolási eljárás közzétételének napján a **INTÉZMÉNY** által a felperes házipénztárába befizetett 408 380 Ft-ot a felszámolónak nem adta át.

A peres felek 2014. december 17. napján megkötött kölcsönszerződése alapján fennálló 1 464 000 Ft tagi kölcsön tartozását az alperes nem fizette vissza, sem a felszámoló 2015. június 1. napján keltezett azonnali hatályú felmondása, sem a kölcsönszerződés szerinti lejárat időpontjában, 2016. december 31. napja után.

2015. január 20. napján az alperes - a felperes képviselőjeként - tartozáselismerő nyilatkozatot tett a **KFT.** felé 1 870 130 Ft összegre.

A felperes a kereseti kérelmében 4 527 133 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest a tagi kölcsön tartozása, a felszámolási eljárás miatt esedékes elszámolási kötelezettség részbeni teljesítése, valamint a tartozáselismerő nyilatkozat alapján.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte.

Állította, hogy az adós záró pénzeszközzel megfelelően elszámolt. A tevékenységet záró mérlegben szereplő 892 000 Ft ugyanis a visszaváltott befektetési jegyet és a **INTÉZMÉNY** által kifizetett számla ellenértékét is tartalmazza. Álláspontja szerint ezen túlmenően egyéb fizetési kötelezettsége pedig azért nincsen, mert a különbözetet a társaság gazdálkodása körében felhasználta.

A tartozáselismerő nyilatkozat alapján a fizetési kötelezettsége a **KFT.**-vel szemben áll fenn, ezért fizetési kötelezettség ezen a jogcímen sem terheli.

A tagi kölcsön tartozását nem vitatta, azonban annak a szerződés szerinti teljesítési határidő előtti felmondása - szerinte - jogellenes volt.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben megalapozottnak találta. Az alperest 2 621 858 Ft tőke, valamint a pernyertességére eső perköltség megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan pedig azt elutasította.

A kereset részbeni elutasítását azzal indokolta, hogy a tartozáselismerő nyilatkozat alapján az alperes fizetési kötelezettsége nem a felperessel szemben áll fenn, ezért erre hivatkozással az alperes marasztalását nem kérhette a felperes.

Kiemelte, hogy „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a felperes az alperessel mint vezető tisztségviselővel szemben kérhette az adós vagyonával kapcsolatban az elszámolást. Megállapítása szerint „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. §-ának (3) és 164. §-ának (1) bekezdése alapján az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az adós tevékenységet záró mérlegében feltüntetett pénzeszközzel, valamint a felszámolás közzétételét követően felvett pénzeszközökkel megfelelően elszámolt. Arra a következtetésre jutott azonban, hogy az alperes nem bizonyította ezeket a tényállításait, ezért köteles a felperesnek a jogtalanul felvett pénzt visszafizetni. Rámutatott, hogy a felperes igazolta a tagi kölcsön alapján fennálló fizetési kötelezettség jogalapját, összecszerúságát, lejártát, ezért az alperest a tagi kölcsön visszafizetésére is kötelezte.

Kiemelte, az alperes nem vitatta, hogy az adós tulajdonát képező 99 035 Ft (helyesen: 98 035 Ft) értékű **S.** hűtőszekrényt nem adta át a felszámolónak, ezért annak megfizetésére is kötelezte az alperest.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat részbeni megváltoztatását, a felperes keresetének az elutasítását, valamint első- és másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte. Az alperessel szemben folyamatban levő büntetőeljárásra hivatkozással a per tárgyalásának a felfüggesztésére tett indítványt.

Álláspontja szerint a sérelmezett határozatban tévesen került az megállapításra, hogy nem számolt el teljeskörűen a felperes felszámolója felé a tevékenységet záró mérlegben szereplő pénzeszközzel, a visszaváltott befektetési jeggyel és a **INTÉZMÉNY** befizetésével. Állította, hogy a tanúként kihallgatott **K.A.**, az adós könyvelője is megerősítette azt a tényállítását, hogy a záró pénzkészlet tartalmazza a visszaváltott befektetési jegy és a **INTÉZMÉNY-től** érkezett pénzeszköz

maradványát is. Az adós felszámolásának közzétételéről nem volt tudomása, ezért jóhiszeműen az adós tartozásainak egy részét ezekből a bevételekből fizette ki.

Azt nem vitatta, hogy a tagi kölcsön tartozása fennáll, azonban továbbra is azt állította, hogy annak felmondása jogellenes volt, azt az adós nem a gazdasági tevékenysége körében adta kölcsön. A fellebbezése kiegészítésében azt már nem vitatta, hogy a hűtőszekrény 98 035 Ft-os értékével nem tudott elszámolni.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségében való marasztalását kérte, egyetértve annak indokaival.

Az ítéletábra megállapította, hogy a peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú ítéletnek a keresetet részben elutasító része ellen, ezért az a Pp. 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedett. Emiatt az ítéletábra az elsőfokú ítéletet a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a per eldöntése szempontjából releváns tényállást feltárta és abból helytálló jogi következtetésre jutott, melynek cáfolatára az alperes fellebbezésében foglaltak nem voltak alkalmasak. Az ítéletábra csupán a fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat rá a következőkre:

Az alperes már az elsőfokú eljárásban kérte a büntetőeljárásra hivatkozással a per tárgyalásának a felfüggesztését. Az elsőfokú bíróság e kérelméről külön végzéssel nem döntött, és az ítéletében sem indokolta meg, hogy annak miért nem adott helyt. Ez azonban nem olyan eljárási szabálysértés, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének alapjául szolgálhatna, ugyanis a kérelem elbírálásához szükséges adatok rendelkezésre állnak, az ítélet indokolásának e hiányossága másodfokon pótolható.

Az ítéletábra először az alperesnek a per tárgyalása felfüggesztésével kapcsolatos kérelmét vizsgálta és megállapította, hogy annak nem állnak fenn a feltételei, a büntetőeljárás lefolytatása nem előzetes kérdése az érdemi határozat meghozatalának. A Pp. 152. §-ának (1) bekezdése alapján a tárgyalás felfüggesztésére ugyanis csak akkor kerülhet sor, ha a per eldöntése valamely olyan prejudiciális jellegű (vagyis a perben meghozandó határozat tartalmára kiható előzetes) kérdés elbírálásától függ, amely büntetőbírói hatáskörbe tartozik.

Az adott esetben azonban az alperest terhelő elszámolási kötelezettség megállapításához a bizonyítékok rendelkezésre állnak, ezért a büntetőeljárás nem előkérdése a per eldöntésének, az pedig, hogy büntetőjogi szempontból az elszámolási kötelezettség nem teljesítéséhez fűződnek-e és milyen jogkövetkezmények szintén nem hat ki érdemben a per eldöntésére. A Pp. 4. §-ának (1) bekezdése szerint ugyanis a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése, illetve az abban megállapított tényállás nem köti.

A fellebbezés érdemi vizsgálatával összefüggésben pedig az ítéletábra a következőket hangsúlyozza:

A felperes döntéshozó szerve a felszámolási eljárása közzétételéig „A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről” szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 12. §-ának (1) bekezdése szerinti

határozatot nem hozta meg, nem döntött a Ptk. rendelkezéseivel összhangban álló továbbműködéséről, ezért a Ptké. 12. §-a (2) bekezdésének b) pontja és 13. §-a alapján az alperes vezető tisztségviselői tevékenységére „A gazdasági társaságokról” szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) rendelkezéseit kellett alkalmazni.

Ez alapján a felszámolás alá került gazdasági társaság vezető tisztségviselőjét kártérítési felelősség terheli, amennyiben a társaság tevékenységet záró mérlegében feltüntetett vagyont nem adja át a felszámolónak, vagy azzal nem tud elszámolni, figyelemmel a Gt. 30. §-ának (2) bekezdésében és a Cstv. 31. §-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekre (BH2017.192.).

Ezért a perben annak volt jelentősége, hogy az alperes a felperes vagyonával elszámolt-e a felszámoló felé.

Az alperes a tevékenységet záró mérleget maga terjesztette elő 2015. február 11-i fordulónappal, tehát őt terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes felé nem az abban feltüntetett vagyonnal kell elszámolnia. Az alperes erre vonatkozóan írásban tényállításokat nem tett, a tárgyaláson nem jelent meg, nem jelölte meg, hogy mikor, kinek, milyen jogcímen teljesített kifizetéseket a felperes nevében.

Azt a tényt pedig, hogy a tevékenységet záró mérlegben szereplő készpénzből 204 180 Ft-tal nem számolt el, maga sem vitatta. Annak a tényállításának, hogy a megjelölt összegben már a befektetési jegy és a **INTÉZMÉNY** befizetése is szerepel, a saját előadásán túlmenően nem bizonyította. A tevékenységet záró mérleg fordulónapja ugyanis 2015. február 11. napja, míg a 408 380 Ft befizetésére az ezt követő napon, február 12-én került sor (14/F/6. alatt csatolt okirat), a befektetési jegy felvételére pedig február 13-án (14/F/2. alatt csatolt okirat). E tények azt jelentik, hogy ezek a vagyonelemek nem szerepelhettek a korábbi dátummal elkészített tevékenységet záró mérleg pénzeszköz sorában. **K.A.** tanúnak a kihallgatása során tett vallomása sem erősítette meg az alperes tényállítását (7. jegyzőkönyv 2. oldal), ugyanis ő is azt nyilatkozta, hogy mondta az alperesnek „a felszámolás utáni alapbizonylatokat látta, de az nem tartozik rá, vigye a felszámolóhoz”. E nyilatkozat, valamint az el nem számolt összegek befizetésének időpontja alapján a tevékenységet záró mérlegben feltüntetett 892 000 Ft összegben - az alperes állításával szemben - nem szerepelhetnek az általa állított, de nem részletezett kifizetések. Emiatt szükségtelen volt a tanú újbóli kihallgatása.

A perben nem volt vitatott, hogy a hűtőgépet az alperes nem adta ki a felperesnek 98 035 Ft-os értékben. A felperes a notebook értékét 35 965 Ft-ban jelölte meg a keresettel eredetileg érvényesített 134 000 Ft-ból. Az elsőfokú bíróság azonban ekörben számítási hibát vétett és a hűtőgép értékét 99 035 Ft-ban jelölte meg, ezt korrigálta az ítéletábra azzal, hogy a helyes összeget, 98 035 Ft-ot vett figyelembe az alperest terhelő elszámolásnál.

Nem értett egyet az ítéletábra az alperes fellebbezésében írtakkal abban a tekintetben sem, hogy a tagi kölcsön visszafizetése nem vált esedékessé. A kölcsönszerződés visszafizetése tárgyában tett elsőfokú ítéleti megállapításokkal az ítéletábra egyetért, azt „A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:383. §-a alapján a felperes jogszerűen követelte.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a marasztalás fő összegét az egyébként helyes elsőfokú ítéleti számításnak megfelelően pontosította.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az alperes maga köteles viselni a lerótt fellebbezési illetékből és a jogi képviselője munkadíjából eredő másodfokú perköltségét. Köteles továbbá a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes számára a jogi képviselével felmerült másodfokú perköltséget megfizetni, amelyet az ítéletábra „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi

költségekről" szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (2), valamint (5) és (6) bekezdései alkalmazásával a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban, mérsékelt összegben határozott meg, figyelembe véve, hogy a másodfokú tárgyaláson a felperes jogi képviselője nem jelent meg.

Debrecen, 2017. szeptember 13.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna s.k. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -